

LA ATLANTIDA

de Jurgen Spanuth

Ed. Aymá

El tema de la Atlántida es sin lugar a dudas el más apasionante que nos ofrece la arqueología. A través de los siglos han surgido millares de estudios, artículos y publicaciones intentando resolver la incógnita de esta tierra misteriosa de que nos habla Platón. Se intentó localizarla en Creta, en Tartessos, en el Mar Negro, en el Sahara, en las Canarias o en América; se emprendieron costosas expediciones con el fin de dar con sus posibles ruinas, y se llegó incluso a negar su existencia.

No obstante, gracias a unas investigaciones realizadas recientemente sobre los misteriosos «pueblos del mar» que invadieron Egipto en tiempos de Ramsés III, representados en los impresionantes relieves de Medinet Habu, junto con el estudio paciente de las migraciones nórdicas en la edad del Bronce, los grandes cataclismos y los extraños hallazgos de Kiwik, han permitido a un investigador alemán, Jurgen Spanuth, formular una nueva hipótesis que ha revolucionado considerablemente el problema de la Atlántida.

Al releer los diálogos de Platón y poemas de Homero, en los cuales el primero narra la historia de los Atlantes y el segundo las aventuras de Ulises en el país de los Feacios. Spanuth quedó sorprendido por las analogías existentes entre los detalles proporcionados por los griegos y las leyendas hiperbóreas. Mito platónico, cantos homéricos y tradiciones frisonas parecen tener como origen al mismo cataclismo histórico. El autor de esta apasionante obra se propuso comprobarlo y a tal efecto fletó un navio, contrató los servicios de un buzo experto y ex-

Aproximació de Maragall

La presència de dos col·laboradors d'«Ancora» (Enric Badosa i el qui signa) en el comitè organitzador de l'homenatge a Joan Maragall, i l'actualitat de l'autor de «L'Empordà» en el panorama general de la intel·lectualitat i àdhuc de l'espiritualitat, del nostre país, fan propici el comentari a una figura que suscita enguany (centenari del naixement del poeta), i seguirà mantenint fins a l'any vinent (cincquantenari de la seva mort) una màxima intensitat de presència. Sense comptar la que a tothora imposa una personalitat tan profundament educadora (potser més moralment que estèticament, encara), com la de Maragall, a les successives generacions.

Maragall fou un gran mediterrani. No és sols a través de les seves «Vistes al mar» (que la nostra «Victor Català» té glossades, en àgil intercanvi amb el poeta barceloní) on podríem trobar una aproximació maragalliana a la plana i a la mar empordaneses. No podem oblidar «Nausica» una de les més afinares interpretacions de l'herència grega (feta soludle a l'escenificació, dins una gran sobrietat de mitjans, i fins i tot de lèxic) que han estat escrites dintre la línia de l'admiració a Homer (no podem desconèixer tampoc que Maragall nostrà, amb la col·laboració científica de Bosch Gimpera, els «Himnes homèrics»). Però és que en Maragall hi ha alguna cosa més essencial i més pregona, més permanent i més constant que els seus motius literaris i la seva temàtica mateixa. I aquesta cosa és la seva vocació vers la claredat, la claror, la llum.

Una claredat que anomenariem vital, substancial, irreductible. Quan Maragall s'encara amb figuracions negatives del nostre folklore, o del nostre llegendari, com «Joan de Serralonga» o «El comte Arnau», no pot menys de contrastar-les en el diàleg. Fins i tot, en el segon dels poemes esmentats, el diàleg és amb un poeta, amb «el Poeta» (el moment culminant del poema, que és l'«Escolí», és on Ma-

ragall expressa amb major tendresa, precisament, la seva intimitat biogràfica) I poc abans Arnau replica, a les observacions de l'interlocutor: «No hi ha res com veure el sol». Si tenim en compte que això ho diu un entenebrat, sotmès a les tortures i fretures d'un condemnat a un infern dantesco, aquesta obsesió de la llum, de la claror, aquest deliri de claredat del nostre poeta es fa, doncs, més vistent.

Per això, des de l'Empordà i la Costa estant més que en les descripcions suggerides al poeta, adés des de Caldes d'Estrach, adés des de les nostres platges més abruptes, sentim l'aproximació maragalliana a través d'aquest missatge de claror que ell segurament hi begué. Els seus contactes i actuacions en les capitalitats empordaneses se'ns darien per escriure. Però, en canvi, en la rel. en la mèdul·la, de la vocació maragalliana per l'art i la poesia, per la vida mateixa, hi hauria, sense dubte, un fonament de claror suprema i bàsica. Amb aquesta llum Maragall no sols veié sempre totes les coses (les d'ací les d'Allà), i excel·lí a cantar-les, sinó que ensenyà a veure-les als altres. No costaria gaire de fer, d'establir, una tria dels seus articles, en català i en castellà, per demostrar-ho.

L'aproximació de Maragall a nosaltres, en aquesta hora de desesperances ombrívols, de signes existencials negatius, de repudiació de la claror, seria, per tant, aquesta que ell ens donà en forma de pregària a Santa Llúcia (la santa Llúcia barcelonina): «conserveu-nos, la vista i la claredat». La nostra aproximació a Maragall, sobretot la d'aquells que pateixen de la pròpia inquietud no aquietada (la «aquietadora» seria precisament la maragalliana) i voldrien asserenar-se, forà la de dirli, amb aquella cordial humilitat que feia tan estímulant la seva senyoria: «Us cridem amb forta veu — amb el pit tot agitat... «La vista i la claredat».

Octavi SALTOR

Març de 1960

ploró los alrededores de la isla de Heligoland, en el Mar del Norte. Y, ante la sorpresa de los eruditos descubre una ciudad sumergida, a siete metros de profundidad cuyas ruinas cubren el fondo del mar.

Tal es el contenido de «La Atlántida» de Jurgen Spanuth, narración exacta y apasionante de los años que ha dedicado a estas investigaciones y estudios laureados por el descubrimiento de la ciudad sumergida que aportan una respuesta concreta a un problema hasta hoy entregado al juego de las hipótesis,

Hong-Kong-Barcelona en el junco RUBIA

Por José María Tey.

Ed. Juventud.

Bien conocida será por los asiduos lectores de periódicos y revistas, la odisea, o la aventura, llamenlo como prefieran, de carácter completamente voluntario, que se buscaron unos cuantos valerosos barceloneses, al realizar, con éxito sorprendente la audaz travesía Hong - Kong - Barcelona, a bordo de un simple junco al que pusieron por nombre «Rubia». El capitán del mis-

mo, José María Tey, a su regreso recopiló los datos, incidencias y sucesos mas notables y trascendentes de tan original viaje, que en la actualidad solo se nos antojaba en los límites de la fantasía de un Julio Verne.

El libro pues cuenta con sobrados alicientes para interesar a los lectores en un plan general. Además se halla ilustrado con buen número de fotografías, que otorgan a dicha obra un carácter mas acentuado de «documento» y de aventura vivida. Constituye sin duda un éxito mas de la Editorial Juventud.